таких технологій свідчить про наявність суттєвих перешкод, які можна вважати загальними для більшості підприємств України.

До перешкоджаючих факторів слід віднести відсутність власних коштів підприємств, складність отримання коштів у зв'язку з складним процесом кредитування та відсутності стимулювання з боку держави, відсутність кваліфікованих співробітників, бо велика частина кваліфікованого персоналу виїхало за кордон, відсутність інформації про новітні технології та їх можливості.

Таким чином, для сталого розвитку країни необхідно забезпечити сприятливі умови для створення та функціонування інноваційно активних підприємств, розвитку екосистеми інновацій, залучення вітчизняних та іноземних інвесторів. Запропонований у Стратегії функціональний підхід спрямований на подолання проблем, які гальмують інноваційний розвиток будь-якої сфери економіки.

Література:

1. http://fk.vntu.edu.ua/images/documents2021_02_17.pdf
2. http://www.investplan.com.ua/pdf/22_2016/7.pdf
3. https://www.businesslaw.org.ua/strategiya-innovaciinogo-rozvutku-ukrainy/

Левченко К.М.
к.е.н. , старший викладач кафедри фінансів
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені В. Гетьмана»

ДІЯЛЬНІСТЬ ВЕНЧУРНИХ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ФОНДІВ НА ВІТЧИЗНЯНОМУ ФІНАНСОВОМУ РИНКУ

Дослідження функціонування венчурних інвестиційних фондів на вітчизняному фінансовому ринку займає важливе місце в процесі аналізу фінансового забезпечення інвестиційних процесів в Україні.

Діяльність венчурних інвестиційних фондів регулюється нормами ЗУ «Про інститути спільного інвестування», згідно з яким венчурними фондами є недиверсифіковані інститути спільного інвестування (ІСІ) закритого типу, які здійснюють виключно приватне розміщення емітованих ними цінних паперів серед юридичних та фізичних осіб [1].

За даними Української асоціації інвестиційного бізнесу восени 2018 р. на вітчизняному фінансовому ринку функціонували 1082 венчурних інвестиційних фондів (в тому числі 740 пайових та 342 корпоративних), кількість яких становила 89,5% усіх ІСІ. Варто зазначити, що в період 2006-2017 рр. кількість венчурних фондів зросла в 2,5 рази за рахунок активного створення корпоративних інвестиційних фондів у м. Києві, а також у Київській, Дніпропетровській, Івано-Франківській, Львівській і Харківській обл. [2].

У структурі активів венчурних інвестиційних фондів (рис. 1) спостерігається скорочення частки цінних паперів з 28,6% у 2013 р. до 15,9% у 2017 р. та зростання частки інших активів у вигляді корпоративних прав та дебіторської заборгованості з 66,6% у 2013 р. до 80,1% у 2017 р.

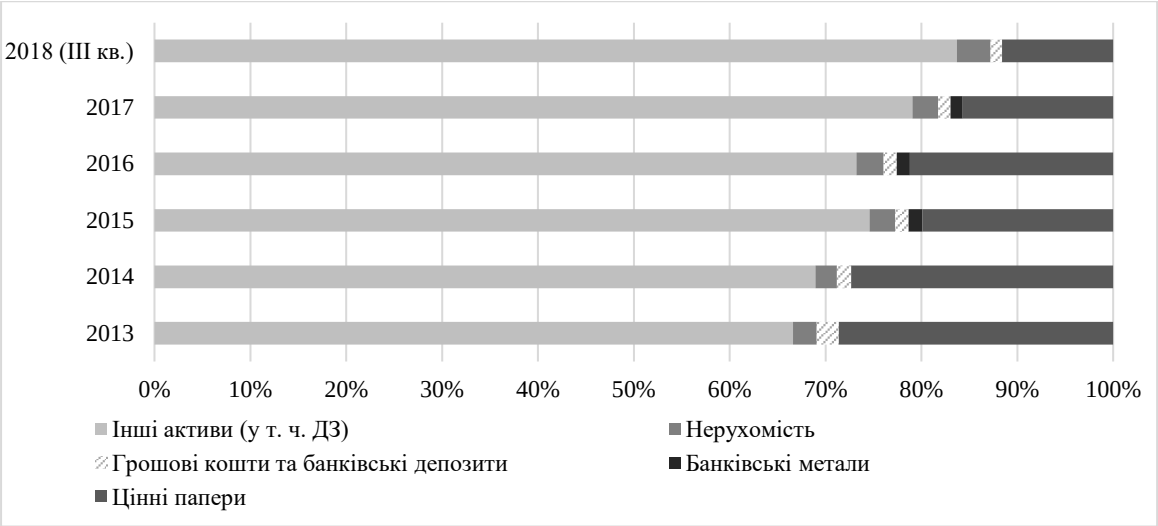

Джерело: складено на основі [2]

Рис. 1. Структура активів венчурних інвестиційних фондів в Україні за період 2013-2018 рр., %

Зазначимо, що у 2018 р. збережена така тенденція змін, оскільки станом на 1 жовтня 2018 р. частки цінних паперів та інших активів становили 11,6% та 83,7% відповідно [2]. До складу інших активів венчурних інвестиційних фондів належить дебіторська заборгованість у вигляді процентних позик компаніям, за умови, що понад 10% статутного капіталу відповідної юридичної особи належить такому венчурному фонду [3]. Це дає підстави вважати, що причиною значної частки венчурного сектору в загальній кількості ІСІ є не стільки спільне інвестування ризикових інноваційних проектів, як оптимізація податкового навантаження на прибуток від інвестиційної діяльності через використання венчурних фондів.

Окрім того, зростання частки нерухомості у структурі активів венчурних фондів з 2,5% у 2013 р. до 2,7% у 2017 р. (за підсумками 9 місяців 2018 р. – 3,5%) свідчить про факти придбання венчурними фондами основних засобів з наступною здачею в оренду операційній компанії, а також про факти створення чи придбання об'єктів нерухомості за умовами інвестиційних договорів. Такі операції дозволяють коригувати фінансові результати діяльності венчурних фондів до оподаткування та акумулювати отримані доходи в звітному періоді. Своєю чергою, законодавством також передбачене звільнення венчурних фондів від оподаткування отриманих доходів у вигляді роялті [4, ст. 141.6.1].

Слід виокремити значення грошових коштів та банківських депозитних вкладів венчурних інвестиційних фондів. У структурі активів венчурних фондів спостерігається скорочення їх частки з 2,3% у 2013 р. до рівня 1,3% у 2017 р., а за підсумками 9 місяців 2018 р. такі активи становили вже 1,2%. Окрім того, про рівень фінансової безпеки пасивного доходу венчурних фондів свідчать факти зберігання ними грошових коштів на поточних рахунках та депозитних вкладах у банківських установах, які зазнали банкрутства. Зокрема, за підсумками 2017 р. венчурні інвестиційні фонди зберігали 13,3 млн. грн. активів у неплатоспроможних банківських установах, що становить 99,9% таких активів усіх інститутів спільного інвестування [2].

Враховуючи невисоку частку активних підприємств-інноваторів у національній економіці України [5], підвищення інноваційної активності компаній було б можливе завдяки розвитку ринку венчурного інвестування високотехнологічного виробництва. Водночас, пріоритетом діяльності вітчизняних венчурних інвестиційних фондів є переважне інвестування не на користь інноваційних галузей економіки, а фінансування

розвитку компаній, які здійснюють господарську діяльність у сфері будівництва, роздрібної торгівлі товарами та послугами, переробки сільськогосподарської продукції, фінансів, а також харчової промисловості.

Література:

1. Закон України «Про інститути спільного інвестування» від 05.07.2012 р. №5080-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. - № 29.
2. Квартальні та річні огляди ринку управління активами : Ринок у цифрах. URL: http://www.uaib.com.ua/analituaib/publ_ici_quart.html
3. Рішення Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку «Про затвердження Положення про склад та структуру активів інституту спільного інвестування» від 10.09.2013 р. № 1753. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1689-13
4. Податковий Кодекс України / Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 13-14, № 15-16, № 17, ст.112.
5. Обстеження інноваційної діяльності в економіці України (за міжнародною методологією). URL: http://ukrstat.gov.ua/druk/publicat/kat_u/publnauka_u.htm

Лилак Н.В., Склим М.Д.
«Фінанси, банківська справа та страхування», 3 курс
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені В. Гетьмана»
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри фінансів Малік Є.О.

ІННОВАЦІЇ В РЕФОРМУВАННІ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ В УКРАЇНІ

Дана робота спрямована на те, щоб проаналізувати рівень централізації в Україні, доцільність децентралізації та закордонний досвід у впровадженні децентралізації таких держав як Польща та Німеччина.

Якщо брати до уваги Польщу, то реформа яка зачепила децентралізацію була проведена у 1999 та принесла безліч позитивних зрушень не лише в економічному розпорядженні майном, а й соціальній, освітній та медичній сфері.

Влада в Польщі зараз поділена на три основні рівні: адміністрація (публічна), яка у свою чергу поділяється на владну адміністрацію та адміністрацію самоуправління.

Була також проведена реформа, яка утвердила найменшу адміністративну одиницю з власним бюджетом – гміна. Таких гмін у Польщі близько 2500.

Тут можна провести аналогію з Україною де ми побачимо першу проблему успішної децентралізації. За кількістю місцевих бюджетів наша держава серед європейських країн поступається тільки Франції. Станом на 01.01.2016 р. кількість місцевих бюджетів в Україні становила 10838 одиниць, з них 24 обласних, 460 районних, 148 міст обласного і 224 міст районного значення, 592 селищних, 27 – бюджети районів у містах, 9199 сільських бюджетів, 4 районних бюджетів, які не мають міжбюджетних відносин, 159 бюджетів об'єднаних територіальних громад та бюджет м. Києва [1]. Існуюча система формування місцевих бюджетів має низку серйозних недоліків: – високий ступінь концентрації фінансових ресурсів у державному бюджеті країни, що знижує значення регіональних і місцевих бюджетів у вирішенні життєвоважливих для населення завдань; – низька частка закріплених доходів (податкових платежів) у структурі надходжень до регіональних і місцевих бюджетів; – практично щорічна зміна видів податків, що зараховуються до місцевих бюджетів; – відсутність єдиних та досить стабільних нормативів (наприклад, на кілька років) відрахувань від загальнодержавних податків до місцевих бюджетів.

Тому першим кроком для децентралізації можна виділити об'єднання багатьох територіальних адміністративних одиниць, для зручнішого впровадження реформи.

Ще одна новація повинна полягати в тому, щоб надати бюджетним установам право вибору де обслуговуватися – у казначействі чи комерційному банку [2]. На сучасному етапі Україна неухильно спрямовує свої зусилля на реалізацію